Stine H. Tarp

# I MULM OG MØRKE

STOP

POLITI

SNEPRYD
BOGFORLAG

STINE H. TARP

# I MULM OG MØRKE

FORLAGET SNEPRYD

*I mulm og mørke* Af Stine H. Tarp
© Stine H. Tarp og Forlaget Snepryd, 2026
1. udgave, 1. oplag

Af samme forfatter:
Den lilla rose, 2020
Skumring, 2024
Redaktion: Jone Haug Køhler
Billedkunstner: Tove Lykke Hedevang Frederiksen
Omslag: Mette Kristoffersen
Korrekturlæser: Thea Martoft
Bogen er sat med Sitka Text 11/14 af Forlaget Snepryd

Dette er en læseprøve.
Kopiering er kun tilladt i henhold til gældende lov om ophavsret.

**Særlig tak til:**
mine piger for jeres ærlige mening, min familie for at lytte og spørge interesseret til mine skriverier, Birgit Skytte for verdens bedste opmuntring, Tobias Konnerup for at introducere mig til fiskerverden, Jan B. for at tage mig med bag lås og slå, min gamle arbejdsplads for informative snakke, mine trofaste skrivegrupper, hvor jeg kan få inspiration og svar på alt, Anja Bekens min partner in crime, Tina Nissen for forslag og mine træningskammerater som er verdens bedste heppekor. Kæmpe tak til billedkunstner Tove Lykke Hedevang Frederiksen for de flotteste malerier til min historie, og naturligvis den hjerteligste tak til forlægger Britta Steen og den fantastiske redaktion hos Forlaget Snepryd: Jone Haug Køhler, Mette Kristoffersen og Thea Martoft.

*Til slut en særlig tak til alle jer, der har læst, lyttet og taget godt imod Skumring. Denne er til jer.*

Forlaget Snepryd • info@snepryd.dk • www.snepryd.dk

*Til min tålmodige mand*
*- tak for din støtte og tillid*

# PROLOG

Lygternes skær fra ambulancen og politibilerne var de eneste, der brød mørket. Det blåhvide lys bevægede sig i cirkler og skar gennem natten. Sirenerne var slukket, og der hørtes kun en summen af menneskesnak i natten. Den midaldrende betjent, Henrik Thygesen, steg ud af politibilen, som han havde parkeret i vejsidens græs. Han orienterede sig grundigt, selvom området var ubefærdet på denne tid af døgnet. Ingen lyskegler i tusmørket. Disse små landeveje var ikke særligt trafikerede.

"Kan du prøve at følge lyset i min pennelygte med øjnene?" spurgte ambulanceredderen den lille dreng, der sad på en udklappet båre.

Drengen var højest fem år, og ved siden af ham sad hans søster. Hun så ud til at være et par år ældre. Med en beroligende, lidt ukontrollerbar hånd på skulderen af sin bror lænede hun sig frem og hviskede i hans venstre øre:

*"Rolig nu. Ikke vær bange."*

Drengen nikkede forsigtigt. Redderen bukkede sig og iagttog ihærdigt drengens bevægelser. Som en kat, der jagtede refleksionen af en urskive i solen, fulgte blikket lyskeglen.

En betjent gik hen til den anden redder, hvor der sagte blev udvekslet ord, mens de med alvorlige miner så i retningen af børnene. Thygesen besluttede sig for, at

han lige så godt kunne få de dårlige nyheder først som sidst, så han gik hen mod dem.

"Det ser ikke ud til, at der er andre overlevende ... end børnene her," forklarede politiassistent Pernilla Frandsen. "Faderen blev ramt i siden af bilen, som kom kørende fra venstre. Jeg har lige sendt retsmedicineren hen for at tjekke med din kollega, at det er korrekt."

Redderen nikkede til informationen. Den yngre politiassistent hilste på Thygesen med et nik.

"Nå, hvilke dårlige nyheder har du, Frandsen?" spurgte Thygesen ligeud. Hendes smil forsvandt, og hun rømmede sig. Selvom hun rettede sig op, måtte hun løfte hovedet let for at se sin kollega i øjnene.

"To biler er stødt sammen. Begge førere døde. Den grønne Skoda Octavia dér havde to børn på bagsædet. Gudskelov var de spændt fast, og deres skader ser heldigvis ud til at være overfladiske. Børnene er ved at blive tjekket, så vi ved, om de skal forbi hospitalet. Redderne overvejer at tage dem med i ambulancen. Jeg har kontaktet deres mor, som vil hente dem på Gødstrup Sygehus."

"Ah ja, den lille dreng og pigen derovre?" spurgte Thygesen.

"Nemlig. Det ser ud til, at den grå BMW dér kørte i sydlig retning fra Lystbæk, sikkert fra Ulfborg i retning mod Torsted. Den har polske nummerplader, så mit bud er, at den var på vej sydpå mod grænsen."

Frandsen pegede på den havarerede bil, som holdt 50 meter fra sidevejen, Åvej. Hele højre side var bulet, og glasset på passagersiden var smadret.

"Hvad baserer du det på?" spurgte Thygesen. Han strakte halsen, så han kunne se de omfattende skader.

"Personen havde ID på sig. Han hed André Lewandowski. Når jeg slår ham op i systemet, kan jeg se, at han har arbejdstilladelse. Han arbejdede på en svinefarm udenfor Lemvig, men hans bopælsadresse er angivet i Poznań. Han var formodentlig på vej hjem til familien," forklarede Frandsen. Hendes klare blå øjne mødte Thygesen, som så på hende.

"Det er ret så almindeligt herude på landet, at gårdene hyrer udenlandsk arbejdskraft, fordi det kan være svært at skaffe danske medarbejdere. De kommer til Danmark, arbejder et par uger ad gangen, sender pengene hjem til familien og rejser så hjem hver anden eller tredje uge," tilføjede hun.

Thygesen kiggede i retningen af bilen, mens blikket skannede området. Han løftede hovedet for at se, om den polske mand stadig sad i bilen. Den var tom.

"Ambulanceredderne har taget ham med. Retsmedicineren, Sinna Rasmussen, er i gang med at undersøge bilen for spor, så godt hun kan i mørket. Du kan eventuelt spørge hende, om hun har noget at tilføje," bemærkede Frandsen.

Den kolde natteluft kradsede i Thygesens lunger, da han trak vejret dybt ind. Han kiggede rundt for at finde retsmedicineren. Han fandt hende foroverbøjet i færd med at samle noget op, der lå på jorden. En pandelygte lyste på en mobiltelefon. Hun havde engangshandsker på, og med sin højre hånd samlede hun den op og puttede den i en pose, som hun holdt i sin anden hånd. Hun lukkede den og lagde posen på clipboardet, som hun holdt under sin venstre arm. Med en sprittusch skrev hun '*iPhone 14*'. Bagefter bar hun posen hen i en kasse,

som stod i bagagerummet i en bil. Bagklappen stod åben. Lyset i bilen afslørede, at hun allerede havde samlet en del poser.

"Hej Sinna."

Thygesen hilste på den spinkle kvinde med det strittende, rødlige hår. Hun vendte sig mod lyden og sendte ham et smil retur. Lyset fra pandelampen skar i Thygesens øjne, så hun justerede det lidt.

"Thygesen! Min favoritbetjent, hvordan går det med dig?"

Sinna var en omvandrende humørbombe, og det var ikke uvant, at hun kastede om sig med kække bemærkninger.

"Nå, hvad har du fundet?" lo Thygesen.

Sinna skubbede papkassen hen mod ham og hev nogle af de små poser op. Det var fire mobiltelefoner, én i hver pose. Hun rakte dem frem mod ham.

"Det er lidt mystisk, men der er blevet fundet fire mobiltelefoner."

"De havde vel en mobiltelefon hver?" begyndte Thygesen, mens han prøvede at tælle, hvor mange personer, der var fundet på stedet. Sinna kom ham til undsætning.

"Der blev fundet to døde førere af bilerne, ham fra Polen og ham faderen. Derudover blev der fundet de to børn på fem og 7 år, men de to er for små til at have deres egne telefoner. Desuden sov de, da uheldet skete. Nej, det underlige er, at tre af telefonerne blev fundet i polakkens bil."

"Hvad er der underligt ved det? Han havde vel en telefon i Polen og én heroppe."

“Ja, det var også først min tanke,” forklarede Sinna sig, “men det forklarer jo ikke den sidste telefon.” Hun pegede på en Samsung-telefon, som var slukket. Der skete ikke noget, da Sinna trykkede på siden af den. Den var helt død.

“Hvad er der underligt ved den?” spurgte Thygesen, mens han kløede sig i skægget på hagen.

“Ej, kan du ikke se det?” Sinna sendte ham et kækt smil. “Du kalder dig efterforskeren. Tag nu lige et godt kig på de tre telefoner her.”

Thygesen kiggede på de tre telefoner i de indpakkede poser. Samsung-telefonen havde et sort cover rundt om sig. Den ene iPhone var i et gennemsigtigt plastikcover, og den anden havde et mere farverigt cover. Begge lyste op, når der blev trykket på siden, og det var tydeligt, at de viste et fremmedsprog.

“Nå, hvad finder du ud af?” drillede Sinna Thygesen kærligt. “Kan du se, hvad der er lidt mistænksomt her?”

“Næh,” brummede Thygesen. “Jeg kan se, at der er tale om to iPhones og en anden slags telefon her. Så kan jeg selvfølgelig se, at den ene telefon ikke tænder. Jeg tænker ikke, at svaret er, at der findes folk, der vælger grimme covers til deres telefoner?”

Sinna grinede.

“Nej, det var ikke lige det, jeg tænkte på, men du siger selvfølgelig noget der.” Hun tog poserne med iPhone-telefonerne og lagde dem tilbage i kassen, hvorefter hendes slanke fingre holdt den sidste pose med den slukkede telefon op. “Denne telefon er slukket nu, men jeg har en mistanke om, at den ikke tilhører ham fra Polen. Jeg ved godt, at den blev fundet i hans bil, men det er, som om

den har en mystisk aura rundt om sig." Sinna gjorde en mystisk og nærmest spirituel bevægelse med hænderne. "Som jeg fandt dem, passer det med, at den ene havde siddet i en holder ved siden af. Den har været brugt som GPS, til afspilning af musik og så videre. Den anden blev fundet, så det passer med, at den sandsynligvis har ligget på passagersædet ved siden af ham. Men den tredje telefon her, den blev fundet i handskerummet."

"Hvad er der underligt ved det?" spurgte Thygesen.

"Det er da spøjst, at han har en telefon i handskerummet, når de to andre telefoner var i nærheden af ham."

"Ja, det har du nok ret i," bekræftede han. "Måske en fra teknisk afdeling kan åbne den og finde ud af, hvem der ejer den."

"Ja, jeg vil vædde med, at det ikke er hans telefon," proklamerede Sinna. "Jeg tror, den er stjålet."

# KAPITEL 1

*3 måneder tidligere ...*

"Hvis du vil sende en mail ud til klienterne med indkaldelse til et møde i næste uge, vil det være rigtig fint ... så mange som muligt på tirsdag og resten om torsdagen. Du ved, med én times mellemrum."

Advokat Ulrik Henriksen rakte en stak røde sager frem til sin sekretær, Rikke R. Larsen, som sad på sin plads bag skærmen. Hun kiggede op mod sin næsten to meter høje chef, tog imod stakken og placerede den på en ledig plads på sit skrivebord, dog uden at gøre mine til at kigge på dem. Hun nikkede bare til ham og smilede.

Afslappet lænede Ulrik sig op ad en lille reol fyldt med mapper. De havde sirlige håndskrevne mærkater, hvor der stod '*Bogføringsbilag*' og '*Faktura*'. Ulrik afventede, at Rikke fik færdiggjort, hvad hun havde gang i.

"Forstår du, hvad du skal gøre med sagerne?"

Rikke rullede med øjnene og satte hænderne på bordkanten, inden hun skubbede sin kontorstol bagud. Hun drejede rundt, så hun kiggede direkte mod ham. Et smil viste sig, og hun hvilede håndfladerne på sine lår.

"Altså ... hvor langsom tror du lige, jeg er til at lære?" udfordrede hun ham. Hun lagde hovedet let på skrå, mens

hun studerende ham med sine blå øjne.

"Åh ... det ved jeg ikke," grinede han, så der viste sig et smilehul i den højre side. "Der er dage, hvor jeg er lidt i tvivl, om der overhovedet er liv i dig."

Rikke rystede på hovedet, mens hun gjorde klar til et smart comeback. Han rettede sig op, klar til at modtage det, inden han nonchalant puttede hænderne i lommerne.

Dørklokken afbrød dem. Begge rettede blikket mod indgangspartiet for at se, hvem der var på vej.

En yngre kvinde kom langsomt til syne, for hvert skridt hun tog op ad trapperne. Hun var klædt i et kongeblåt jakkesæt krydret med en kridhvid skjorte uden én uønsket fold, alt sammen som støbt på hendes slanke krop. Hendes hår var langt, mørkt og løsthængende, og huden så lys og babyblød ud. Et par blå øjne, som var indkredset af et par markante sorte briller, gav hende et klassisk forretningslook. Til at understøtte outfittet havde hun en brun læderattachémappe under højre arm. Da hun tog de sidste skridt op, afslørede hun et par korte, sorte støvler med høje hæle. Naturligvis havde hun også et perfekt, hvidt tandsæt, da hun smilende fangede Ulriks blik.

"Hey, Ulrik. Hvor er det dog godt at se dig," kvidrede hun.

Rikke så forundret på Ulrik, som straks rettede sig op. Han skød brystkassen frem og gik rank hen mod hende. Det fik ham til at fremstå en del højere end kvinden, som næsten var et hoved mindre end ham. Hans ansigtsudtryk gik fra det afslappede til en mere seriøs mine. Vippende med hovedet fra side til side granskede han kvinden, og snart så han endelig ud til at genkende hende.

"Bitten Hansen, hvor er det dog..."

Bitten holdt en hånd op for at stoppe ham.

"Ikke Hansen, Lövenberg. Bitten Lövenberg. Jeg har været gift med advokat Hannibal Lövenbergs yngste søn, Patrick. Vi er for nylig blevet skilt, men jeg har beholdt hans efternavn. Du ved, af praktiske ehm … årsager."

Bitten smålo. Hvad der sikkert skulle lyde som en uskyldig og hjertelig måde, ledte imidlertid tankerne i retningen af en vrinskende hest. Hvis hun lagde hovedet lidt på skrå, var Bitten så ikke også lidt lang i ansigtet? Ingen tog notits af Rikkes skulende blik.

Bitten trippede hen til Ulrik, som havde strakt sin hånd frem som hilsen, men hun ignorerede den og gav ham et kram.

"Hvor er det godt at se dig, Ulrik," himlede hun. "Jeg havde godt hørt, at du var tilbage i Jylland. Fortæl mig om det. Har du tid til, at vi tager en snak?" Hun kiggede lidt rundt i lokalet. "Måske et lidt mere lukket og privat sted?"

Ulrik nikkede i retningen af det tomme mødelokale og guidede hende med hånden.

Bitten trådte ind i rummet med de matterede glasvægge. Ulrik tændte lyset til højre på kontakten indenfor døren.

"Tag plads derovre." Han pegede på en stol til Bitten på den anden side af bordet.

Han vendte sig mod Rikke.

"Vil du komme med to kopper kaffe og lidt chokolade, tak?" Ulrik lukkede døren ind til kontoret.

Rikke sukkede, inden hun rejste sig.

*

Lyden af lejlighedsvise fnis og halvskinger latter gjorde det svært at koncentrere sig om sit arbejde. Rikke havde lyst til at marchere over til mødelokalet og bede den fisefornemme Bitten om at knytte sylten. Hvad lignede det at komme anstigende på kontoret uden at have reserveret tid og bare kapre Ulrik til et møde, som sikkert ikke førte til betalte timer alligevel? De sad sikkert bare og talte om gamle studietider, mens Rikke, og resten af kontoret for den sags skyld, måtte holde hamsterhjulet kørende. Det grænsede sig næsten til det uretfærdige.

Telefonen ringede. Rikke greb ud efter den og svarede på anden ring.

"Advokatfirmaet Henriksen, det er Rikke."

Stemmen lød myndig, og Rikke fandt automatisk en kuglepen og et stykke papir frem og var klar til at tage imod en besked, hvis det blev nødvendigt.

"Jeg beklager. Advokat Ulrik Henriksen er ikke ledig lige nu. Jeg ved ikke, hvornår han bliver det."

Svaret lød mere spidst, end hun havde tænkt, men det hele var så irriterende. Hun vidste ikke, hvor længe det ville vare. Kort overvejede hun, om hun skulle gå hen og banke på døren, men på den anden side skulle hun, *Bitten Lööövenberg*, ikke tro, at Ulriks ansatte ikke forstod at passe et kontor selv.

"Kan jeg tage imod en besked?" spurgte hun i stedet for.

Snart havde hun lavet en mail til Ulrik, så han kunne ringe til københavnerkontoret. De havde et spørgsmål til en sag, hvor de havde brug for hans ekspertise. Faktisk

havde Rikke ikke hørt fra Ulriks tidligere arbejdsplads i lang tid, så hun var i tvivl, om han stadig hørte til der, eller om han blev her i Herning. Hun noterede sig bag øret, at hun skulle have det afklaret, engang når han ikke hyggesnakkede med gamle studiekammerater. Bittens grin lød ud fra rummet, hvorefter hun hørte Ulriks stemme sige noget retur. Det affødte endnu et udbrud af grin. Eller var det vrinsken?

Rikke var ikke helt sikker, men det lød til, at de hyggede sig, og det var helt sikkert ikke arbejdsrelateret. Hun var naturligvis ligeglad, men hvis kutymen var at flirte, mens man var på arbejdet, så kunne hun da også gøre det. Det var reelt set det, hun var vidne til. Hendes chef flirtede med en gammel studieveninde. Hvis han måtte, så måtte hun vel også.

Ledere skulle føre an med et godt eksempel. Det havde hun i hvert fald hørt, så mens Ulrik faldt i kløerne på grippen, kunne hun finde sig selv en date. Hvis alt faldt heldigt ud, kunne de dobbeltdate med tiden. Hun smilede ved tanken. Selvfølgelig kunne de ikke det. Rikke forestillede sig ikke Bitten stille sig tilfreds med en tur på Restaurant Flammen med Ulrik, hans sekretær og hendes kæreste. Det var næsten en komisk tanke.

Alligevel var det ikke en dum idé at finde sig en kæreste. Nu havde hun fast arbejde, og så var næste skridt at begynde at date, så hun med tiden kunne slå sig ned og få mand og børn.

Godt nok var Rikke kun lige blevet 18 år, men det var på tide at fokusere på at få styr på sit liv. De fleste af hendes gamle klassekammerater fra folkeskolen var flyttet til de større byer for at læse på universitetet. Nogle

af dem boede sammen med kærester, mens andre festede og holdt tøseaftner med tapas og velorganiserede snacks. Studielivet så sjovt ud, selvom de fleste sendte Snapchat-beskeder af studiebøger. Eksamensperioden var gået i gang. Nogle af hendes gamle klassekammerater virkede lidt påtagede, når deres billedtekster lød: 'tror snart jeg får et nervøst sammenbrud' og 'føler ikke, jeg kan huske en pind. Bare jeg består – kryds fingre.' I virkeligheden var de mere nervøse for, om de fik 12, eller om de måtte nøjes med et 10-tal.

Rikkes bedste veninde, Emma Nielsen, havde tidligere fortalt hende, at hun brugte Tinder-appen til at finde sine dates, så Rikke besluttede sig for at prøve den også. Hun fandt den røde firkant med den hvide brændende flamme på telefonen og studerede den kort, inden hun trykkede 'Installér'.

*

'*Opret dig med din e-mail eller Facebook*.'

Rikke trykkede på Facebook-ikonet, og snart åbnede en ny verden sig for hende.

Paletten af kvinder og mænd, der smilede til hende fra telefonskærmen, fik hende til at tage en dyb vejrtrækning. Kvinderne så utrolig smukke ud ved første øjekast. Når hun granskede efter, var det, fordi de havde mere eller mindre krigsmaling på. Der var ingen synlige fregner, modermærker eller bumser for den sags skyld. Katinka27 havde ikke engang synlige blodårer på sit profilbillede. Hun måtte have brugt et filter. Helt ærligt, hvem troede på det? Troede mænd virkelig, at en poleret

kvinde uden blodårer var et bedre match?

Rikke rystede på hovedet, men oprettede alligevel en profil. Hun indstillede sit søgeresultat til mænd i alderen 18 til 30 år. Distancen satte hun til 20 km og valgte, at hun ønskede noget seriøst.

Den første fyr, der kiggede på hende fra skærmen, hed Brian19 og kom fra Vildbjerg. Hans smil var skævt, og det var ikke nemt at vurdere, om han var en player eller bare en slesk type. Han arbejdede som revisortrainee og kunne lide at spille golf og drikke whisky.

Hvad var han for én? En midaldrende mand med de hobbyer? Det var i hvert fald ikke noget for Rikke, så hun swipede til venstre med sin pegefinger for at afvise ham. Straks forsvandt hans billede på skærmen og blev udskiftet med et nyt billede. En ny fyr smilede til hende. Kort efter fik han også et swipe til venstre. Han og mange flere fik samme tur som revisoren. Et par gange genkendte hun gamle klassekammerater, men dem havde hun ikke lyst til at forbinde sig med.

Efter adskillige fyre, som enten så umodne, useriøse eller bare uegnede ud, satte hun alderen op til 40 år. Hun ville ikke begrænses til de unge, umodne fyre, som der åbenbart var mange af i området. Kort overvejede hun, om hun skulle ændre på sin søgning fra '*Ønsker noget seriøst*' til '*Tænker over det*', men blev alligevel enig med sig selv om, at hun ikke gad spilde tiden på useriøse fyre.

Selvom hun var en åben person, var hun ikke klar til at udvide søgningen til både mænd og kvinder. Afstanden var nu sat til max. 50 km, så hun kunne få et større udvalg, men uden at hun skulle alt for langt væk. Hun var trods alt bundet af offentlig transport. Omvendt havde en

ældre fyr nok bil, og så var det vel ikke et problem.

Rikke kiggede på det nye udvalg af fyre. Nogle af dem så virkelig gamle ud, og de fik ikke mange sekunders betænkningstid, før de blev swipet bort.

Endelig kom der en fyr, som lignede en model, Marco35. Hans smil var charmerende, øjnene klare blå, og på hans andet billede i billedalbummet kunne man se ham i bar overkrop. Han poserede, mens han smilede til kameraet. Rikke scrollede lidt ned på profilen for at læse om ham. Han søgte et seriøst forhold, men Rikke var skeptisk. Naturligvis var hans interesser fitness, træning og sund livsstil. Alligevel kunne Rikke ikke dy sig for at swipe til højre for at se, om de kunne være et match, men der skete intet. Marco35 gengældte vist ikke hendes like.

Den manglende respons var som forventet, så Rikke gik videre med sin søgning. Snart faldt hun over en profil, der tilhørte Rolf38, en fyr med et lidt kejtet smil. Han smilede direkte til kameraet, dog uden rigtigt at posere, og de blå øjne virkede venlige. Hans øjenbryn var buskede, og hans kommunefarvede hår var kort og i en lidt flad frisure. Han sad i en helt almindelig rød T-shirt med en artistisk font hen over brystkassen. Bag ham hang plakater med gode citater om måden at leve livet på. Han så ikke ud til at være særlig høj, og der var ingen fotos af sixpack i hans fotoalbum. Til gengæld var der fotos af ham, hvor han så ud til at hygge sig med en kammerat ved en strand. Vennen var anonymiseret, men han så ud til at være lidt højere end ham. De havde armene om skulderen på hinanden, og Rolf så godt tilpas ud. På et andet foto var han iklædt et blågrønligt skisæt, mens han kiggede ud fra visiret, som var løftet op. Hans

smil lyste frem under hjelmen.

Rikke scrollede ned på siden for at læse om ham. Han var elektriker, men ville med tiden gerne læse videre til ingeniør. Han boede på landet og satte stor pris på venner og familie.

Rolf så rar ud, så Rikke swipede til højre. Der gik ikke længe, inden hun fik et billede på skærmen. Rolf38 og hendes egen profil var et match.

Den grønne skærm med det tegnede hjerte lyste, og det lille felt med '*Sig noget sødt*' stod klar til hende.

En varme bredte sig i maven, og Rikke kunne mærke et smil snige sig frem. Hun dristede sig til at skrive et forsigtigt '*Hej*'. Snart efter poppede der en besked frem.

'*Hej, hvem dér på den anden side*?'

Rikke smilede og skyndte sig at svare.

'*Rikke, og du*?'

Rolf kom fra en lille by, der hed Vinderup, som lå mellem Struer, Skive og Holstebro. Rikke måtte google det, for det sagde hende ingenting. Hun var mest bekendt med Ikast og Herning-omegnen. Der havde aldrig været nogen grund for hende til at tage andre steder.

*

Hvor længe, de havde skrevet sammen frem og tilbage, var uvist, men Rikke blev forskrækket, da døren ind til mødelokalet gik op.

"Lad os mødes på mit kontor senere, så vi kan gennemgå sagen," sagde Bitten med en forretningsstemme. Hun tog alligevel smilende Ulrik ind i endnu kram. Herefter rettede hun ryggen op og vinkede lidt sporadisk

rundt i kontoret, inden hun gik mod døren. Ulrik fulgte hende hen til trappen og gav hende et kort vink med på vejen.

"Nå, skal du ikke snart hjem?"

Ulrik havde nu blikket mod Rikke, som flygtigt kiggede i højre hjørne af sin computerskærm. Klokken var allerede 16.30. Hun havde fri kl. 16.00, og sjældent blev hun længere end højest nødvendigt. Rikke mærkede varmen stige i kinderne.

"Jo, jeg skal, men jeg var jo nødt til at arbejde ekstra, når min chef bare sidder og hyggesnakker med sin gamle flamme." Ordene kom ud skarpere, end hun havde tænkt, og Ulrik rynkede det ene bryn. Han trak sig lidt baglæns, men fattede sig hurtigt igen.

"Nå, Bitten. Hun er en gammel studiekammerat, ikke at det kommer dig ved. Men faktisk kom hun med en sag, som hun ville have mig til at se på."

"Ja, det ville hun sikkert," mumlede hun for sig selv. "Nå, men jeg var faktisk på vej hjem."

Rikke skyndte sig at lukke fanebladene og programmerne ned på sin computer, inden hun loggede ud. Så slukkede hun sin bordlampe, stablede sine sager og papirer i stakke og ryddede skrivebordet for kuglepenne. Til sidst tog hun sin mobiltelefon, skubbede sin kontorstol ind til bordet og greb fat i sin taske.

Dagens arbejde var slut.

# KAPITEL 2

Selv telefonens ringetone lød irriteret. Jason sukkede og indstillede sig på det værste. Som displayet varslede, var det Pernilles stemme i den anden ende.

"*Hvor* er du?"

Det var et retorisk spørgsmål, for det var tydeligt, at Jason ikke var dér, hvor hun gerne ville have ham.

"Jeg er i SuperBrugsen," svarede han. Om lidt ville svaret komme, om hvor han burde være.

"Nu?" Pernilles stemme var et my fra at være skinger. Jason vidste, at det var sidste stadie, inden hun begyndte at råbe ad ham. Han var lige ved at smile ved tanken om de gange, han havde set den lyshårede furie i aktion. Hendes blå øjne lynede, og ordene kom svævende som mørke tordenskyer mod sit mål. Trods hendes lille vævre væsen kunne hun let indtage et helt rum selv, især når humøret var lunefuldt.

"Øh ja. Kan du ikke bare sige, hvor jeg burde være nu?" bed Jason tilbage. Han var ikke i humør til at lege gættelege, og han havde tydeligvis glemt noget.

"Her! Du skulle have været her hos mig for at hente Ofelia for en time siden. En time siden! Klokken er allerede 16.00." Skuffelsen i stemmen var mærkbar, men Pernille slappede heldigvis lidt mere af, efter beskeden var udtrykkeligt leveret.